

דבר העורך

על רקע מסך המחשב במשרדי, נמצאת תמונתה של טליה ביתי הקטנטונת. פניה מרוחות באבוקדו. תמונה נפלאה. בכל פעם שאני מסתכל עליה, אני מחייך. לא משנה מה קרה באותו יום, התמונה הזאת עושה לי טוב בלב. אם ממש קשה לי, אני רק מסתכל, מחייך, וכהרף עיין הכל עובר. כנראה שתמונה אכן שווה יותר מאלף מילים. אני בטוח שאתם מזדהים איתי. החדשות מישראל לא מאפשרות רגע מנוחה, אבל כאן לא חייבים לפתוח את הרדיו או לקרוא עיתון. האמת, גם בארץ לא, אבל בדרך כלל זה מה שאנחנו עושים. מין הרגל מגונה שכזה להיות מחובר לחדשות ולמה שקורה בארץ. חברים שמגיעים מהארץ, מחפשים את הקשר וכמה שיותר מהר. עיתונים, רדיו, טלוויזיה וכל מה שיתן פיסת מידע חדשה על מה שקורה, למרות שאין כל חדש בחדשות. השחיתות חוגגת, פרס יבחר לנשיא, ביבי לראש ממשלה ואל גור לנשיא ארה"ב או שלא... אבל זה לא באמת מעניין. מה שמעניין הוא ההרגל להיות לחוץ, ואם אנחנו לא לחוצים או אפילו קצת נהנים מהחיים עם קצת שקט ושלווה, יסורי המצפון מייסרים אותנו. לא ברור לי העניין. כנראה שכך חונכנו. אז לכל החברים שמבקשים, אני נותן רק חלק אחד מהעיתון, את המוסף של "שם-פה" כדי שיהיה להם טוב בלב, כדי שלרגע קט יתנתקו מהמציאות בארץ וינסו להכיר יותר את התרבות הישראלית - יהודית באמריקה, כדי שייבנו יותר, על מנת להתחבר למציאות. אח"כ, אני מסביר להם על התמונה במחשב. התמונה היא לא המציאות העכשווית, אבל היא הרוגע, וכך גם "שם-פה" הוא מוסף שנותן לך חשק לקרוא עוד ועוד ולפתור עוד ועוד תשבצים, ואז כשהם קוראים או מצליחים בפתרון התשבץ, יש להם חיוך ענק על הפנים. העבירו לחבריכם את המוסף של "שם-פה", אני בטוח שהם יהנו ממנו.

שלכם ובשבילכם,
רון קואס - עורך

מי באמת נפגע?

טלי הירשהורן

לחיים שנאכדו בידי מרצחים חסרי כל צלם אנוש וכך גם רבים מאיתנו. סבתי וסבי עליהם השלום לימדו אותי על סיפורי הגבורה וההתמודדות של משפחותיהם, מכריהם והם עצמם. היום שהם כבר עברו מן העולם נשאר רק מעטים שהיו עדים לאותה קטסטרופה (ספק) אנושית, שכן מי שיכול להעלות על דעתו שרצח חפים מפשע הוא דבר אידיאולוגי - הוא בטוח לא בן אדם.

העולם היום המציא זן של חדש אנשים שחושבים שלמות תחת קדושת השם (אללה) זה דבר מבורך, וככל שיקחו איתם יותר אנשים כך זה יותר נכון, וזו גם הדרך שהם מחנכים את ילדיהם. קדושת חיי אדם לא קיימת בעיניהם, רק לרצוח את אילו שלא מוכנים ללכת בדרכם היא הדרך הנכונה לדעתם המעוותת. לא מזמן ראיתי סרט שתיעד כמה ילדות מוסלמיות שאמרו כי להיות 'שהידה' זה הדבר הנאור והטוב ביותר שיש, ילדים רכים מחונכים לביצוע פיגועי התאבדות בכדי לקבל את העולם הבא שיהיה כביכול מלא טוב עבורם.

שוב, העולם מסתכל הצידיה. המעצמות הגדולות בעולם נותנות לשינאה המתמשכת לבעבע בתוך שורותיהם מבלי לעשות דבר בכדי לעקור את שורשי הבעיה. לפני כמה שנים אמריקה הזדעזעה מהטרגדיה שנפלה עליה משמיים, לא רק בגלל מה שקרה אלא יותר בגלל שמבלי להיות מודעים לכך הם נתנו יד לדבר הנורא שהשאיר אלפי משפחות מוכות אסון. היום נראה כי כבר שכחו את מה שהיה, ובמציאות העגומה הקיימת היום נראה כי ההסטוריה תחזור על עצמה וכל זה בגלל שלא רוצים לפגוע ברגשותיהם של אילו שמתכחשים לזוועות שקרו עד לא מזמן. חשוב מאוד להזכיר לעולם שאסור לשכוח!!!

מכירים את מכתבי השרשרת שתמיד מוצאים דרך להגיע אל תיבת האימייל האישית? בזמן האחרון אומנם יש עליה בספאם, אבל אם זה מגיע ממישהו שמכירים בדרך כלל מדובר באיזושהי אנקדוטה משעשעת. העניין הוא שלפעמים מגיע איזה מכתב שממש נוגע לנו בלב, לטוב או לרע. השבוע קיבלתי אחד שפשוט הרתיח את כל מה שיש בתוכי ולאור חשיבות הנושא אני מעלה כאן בכתב את הדברים.

"לאחרונה ממשלת אנגליה הסירה את לימודי "השואה" ממערכת השעות בבתי הספר ברחבי המדינה בטענה כי הנושא פוגעני בעבור אוכלוסיית המוסלמים הטוענת כי אירוע זה מעולם לא קרה". קראתי את הכותרת והתחלתי לרעד מרוב זעזוע. לא מספיק שבימים אילו ממש מפילים קטיושות על הארץ שלנו עכשיו גם שולחים טילים על אילו שנרצחו על ידי כל אותם חיות בעלי אידיאולוגיה מופרכת, פשוט מפחיד. כבר יותר מ-60 שנה עברו מאז שמלחמת העולם השנייה הסתיימה אך נראה כי המלחמה של העולם בנו עוד קיימת באנושות ה"נאורה" של היום למרות כל הזוועות שחוו הדורות שקדמו לנו רק במעט.

יותר מ-6 מיליון יהודים, 20 מיליון רוסים, 10 מיליון נוצרים ו-1900 כמרים קתוליים שנרצחו, נטבחו, נאנסו, נשרפו, הורעבו, והושפלו בזמן שהעולם כולו הסתכל הצידיה, ועכשיו נראה כי אנחנו מובלים לאותה מציאות שתחזור על עצמה וכל זה בגלל שיש כאילו שמעזיזים לטעון כי השואה היא רק אגדה, אם זהו המצב היום - אז איך אפשר ללמוד מטעויות העבר אם מוחקים את הזוועות שנעשו לפני שנים לא כל כך רבות? אני נצר לניצולי שואה, משפחתי היא ההמשכיות

מדורים

דבר העורך - עמ' 1

- תרבות ואמנות ----- עמ' 2.3
- פילדלפיה ----- עמ' 4
- פינת הילדים ----- עמ' 5
- חדשות ----- עמ' 5.7
- בוסטון ----- עמ' 6
- הצחוק טוב לבריאות ----- עמ' 7
- תשבצים ----- עמ' 8-10
- סיפורים מהחיים ----- עמ' 11
- חדשות האינטרנט ----- עמ' 11
- פלורידה ----- עמ' 12-15

חינוך רוחני / אברים שדה

אנו נמצאים בתקופה מיוחדת שבה ניתן לאפשר לדור הצעיר להכיר ממד חדש של קיום, ולגדול מתוך ביטחון ואהבה. הרב ד"ר מיכאל לייטמן מסביר איך לגדל ילדים מאושרים.

"כדי לגרום לשינוי אמיתי בחינוך, עלינו להתחיל ללמד את ילדינו שיש תכלית לחיים, עלינו להסביר להם למה אנחנו כאן ומה צופן לנו העתיד" אומר הרב לייטמן, "אם נעשה זאת, דברים רבים ישתנו".

הרב ד"ר מיכאל לייטמן, מקובל ומדען שעוסק מזה שלושים שנה בחינוך, בטוח שיש פתרון לבעיית החינוך, ואפילו פתרון טוב. "מה שמפתיע" הוא מוסיף בחיוך, "זה שהפתרון נמצא ממש לנגד עינינו".

מעניין שדווקא השבוע, ביום שבו יצאתי לראיין את הרב לייטמן, הכריזה נשיאת בית המשפט העליון, דורית בייניש, בפתיחת כנס תל אביב-יפו לחינוך מתקדם כי "המדינה נמצאת על סף קריסת מערכות ערכיות". היא אף הוסיפה ש"כיום צריך להיות אדם אופטימי כדי להאמין שיש בידינו לחזק ולשפר את החברה בישראל". האם אתה אדם אופטימי? אני שואל את הרב לייטמן.

"אופטימי" הוא עונה לי בביטחון, "כי היום אנו נמצאים בתקופה מיוחדת, תקופה שבה אנו יכולים לאפשר לדור הצעיר שלנו לפתוח לעצמו עולם חדש, להכיר ממד חדש של קיום שנמצא מעבר למציאות הגשמית, ולגדול מתוך ביטחון ואהבה".

כוחו של חינוך

"לתקן את העולם, פירושו לתקן את החינוך" (יאנוש קורצ'אק). איך אתה כמקובל וכמדען תופס את מושג החינוך? אלו ערכים הוא צריך להנחיל לילד?

החינוך לא נועד "לנפח" את מוחו של הילד בידע ובנתונים, אלא לקשור אותו לתהליך המיוחד שנקרא חיים. מה מקורם? מדוע דברים קורים כפי שהם קורים? לשם מה אנו חיים? היכן נמצאת נקודת הבחירה של האדם בחייו, ומה דורש מאיתנו הטבע?

כדי להעניק לילדינו כלים מעשיים להתמודד עם המציאות שבה הם חיים, אנו צריכים ללמד אותם את החוקיות שעל פיה פועל הטבע, לאן הוא מכוון אותנו ולאילו תכלית.

אתה יכול לספר לנו מעט על החוקיות הזאת?

היום אנו כבר יודעים שדבר בעולמנו לא נברא סתם, לא בטבע הדומם, הצומח, ולא בחי, לכל דבר יש סיבה ותוצאה. ומה איתנו, בני האדם? האם ייתכן שהאדם, "נזר הבריאה", נברא כך סתם, ללא מטרה? ודאי שלא. אנחנו פשוט לא רואים אותה. מסביר לילד מהי מטרת הבריאה, וזה כבר ישנה את כל הגישה שלו לחיים. פתאום הוא יראה שברגע שהוא הולך נגד המטרה

שאליה מוביל אותנו הטבע, מיד הוא חוטף מכה. ואז בפעם הבאה הוא ידע איך למנוע אותה.

הרי יש לנו דוגמאות לכך מחיינו — אין זה משנה אם תכניס יד לאש, או תקפוץ מבניין גבוה — אם לא תתחשב בחוקי הטבע ותלך נגדם, אתה תסבול. רק שהקבלה מסבירה שמלבד לחוקים המוכרים לנו, יש חוקים נוספים, נסתרים מעינינו.

אז אני שואל אותך: מה יכול להיות טוב יותר מאשר להראות לילד שרק מתחיל את חייו, איך להבטיח את עתידו הטוב בחיים? בימים שבהם כל ילד שני בישראל אינו זכאי לתעודת בגרות, ואחוז צריכת הסמים והאלכוהול נוסק, קשה לפגוש באנשים שמאמינים בכך שעדיין יכול לקרות כאן שינוי. מאיפה, לדעתך, אנחנו צריכים להתחיל?

הקבלה מסבירה שהאנושות מתקדמת כך, שכל דור מפותח יותר מקודמו. לדור החדש יש רצונות חדשים ושאיפות אחרות,

עושים זאת כפועל? איך ניגשים היום לדור הצעיר?

המסר של חכמת הקבלה צריך להיבנות בהתאם לגילאים השונים. אפשר להעביר אותו באמצעות משחקים בנושא, סיפורים יפים וכו'. אם נתחיל להעביר להם את המסר הזה, הילדים ירגישו שמלמדים אותם איך להצליח, איך להבין יותר. הם ירגישו שנפתחים להם ערוצים נוספים בחיים. אין צורך לדבר איתם על דברים רוחניים או עניינים מופשטים, אלא רק להקנות להם את הגישה הנכונה לחיים — איך לראות את החיים בצורה מעט פנימית יותר.

הילדים יקלטו את זה בצורה טבעית, ובקלות. לאמיתו של דבר, אין שום קושי להסביר להם שמאחורי הקלעים של החיים הללו יש דבר מה נוסף, מיוחד, נסתר מחושינו, שבעולמנו פועלים כוחות עדינים יותר מאלה שאנו תופסים, ואת הכוחות האלו עלינו לקחת בחשבון. ואז, בתוך

צילום: דוד אהרוני

מעשיהם היום-יומיים הרגילים, הילדים יתחילו להרגיש בקיומו של רובד פנימי יותר של הטבע, רובד שאנחנו, המבוגרים, התרגלנו כבר לא לראות.

ואז מה קורה?

הילדים ממשיכים לקיים את אורח חייהם הרגיל, רק שהם מצרפים אליו את ההכרה בכך שיש חוקיות עליונה יותר, וההכרה הזאת מעניקה להם נקודת מבט עשירה יותר על החיים. כבר אין להם צורך לפרוק את תסכולם באמצעות דברים שליליים, או לחפש דמויות ומודלים לחיקוי בטלוויזיה. הם מתבגרים ומוציאים בעצמם את התיב להגשמה עצמית.

האם זה ריאלי? ילדים יכולים לקלוט מסרים כל כך מסובכים, מופשטים? בלי ספק. לא לחינם מקובלים רבים לאורך הדורות הורו ללמד קבלה לילדים. כפי שכבר אמרתי, ילדים מקבלים את חכמת הקבלה בצורה טבעית, ומבינים אותה בקלות רבה יותר מאיתנו.

אני יכול לספר לך על כך מניסיוני האישי. כשהתחלתי ללמוד קבלה אצל מורי, הרב

מכיוון שהאגו גדל, הדור הצעיר כבר לא מסתפק במה שיספק את הדור הקודם. הם מחפשים אחר ריגושים חדשים, מתקדמים ומעניינים יותר, משהו שאיש לא ניסה לפניהם. הבעיה היא שהעולם כפי שהם מכירים אותו, אינו מציע להם מענה.

מכיוון שהילדים לא מצליחים לספק את הצורך הזה, מתפתחות בהם תחושות ריקנות וחוסר משמעות. לכן בימינו, הופכים הדיכאון והסמים למחלות נפוצות כל כך. הדרך היחידה לשנות את פני הדברים היום, היא למצוא דרך לשלב בחייהם תכנים מחכמת הקבלה. הקבלה היא היחידה שמסוגלת לענות על הצורך החדש שמתעורר בילדינו. ביכולתה למלא את חייו במשמעות.

איך לגדל ילדים מאושרים?

"לו עמי שומע לי, בדור הזה... היו לומדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם" (רבי יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה).

זה נשמע נהדר בתיאוריה, אבל איך

ברוך שלום אשלג, בשנת 1979, ניסיתי להסביר לבני, שהיה אז בן שבע, את הדברים שלמדתי. הופתעתי לראות עד כמה הוא תפס את הדברים בצורה חלקה, ושאל אותי בצורה טבעית שאלות על דברים שאפילו אני לא ידעתי אז כיצד לקשור ביניהם. לאחר מכן הוא גדל, נעשה עצמאי, סיים את לימודיו, הקים משפחה, ועל פני כל המסגרות שהיה בהן והשינויים שעבר, הגישה הזו לחיים נחרתה בו ונשארה עד היום. כך קרה גם עם שתי בנותיי.

למעשה, ילדים מרגישים באופן טבעי שהקיום האנושי אינו מתחיל ואינו נגמר בקיום גופני, אלא שיש משהו מעבר לכך. התלהבותם מסרטי פנטזיה ומדע-בדיוני כמו "מטריקס" מראה את המוכנות ואת הדרישה שלהם לזה.

לנשמה אין גיל

מה היית ממליץ להורים לעשות היום, כצעד ראשון?

עלינו להבין שלנשמה אין גיל, ושיש רק אמצעי אחד לתקן אותה, והוא הכוח שטמון בספרי הקבלה האותנטיים. את הכוח הזה אדם מעורר על נשמתו באמצעות קריאה באותם הספרים. לא ההבנה משפיעה על תיקון הנשמה, אלא הנושא עצמו. אפילו אם האדם אינו מבין את מה שהוא קורא, הכוח הרוחני שנסתר בכתבים מטפל בו — בין אם הוא צעיר או מבוגר — ומקדם את נשמתו לעבר המצב המושלם. גם אם במבט ראשון נראה שלימוד הקבלה עשוי להפחיד את הילד ולבלבל אותו, אין זה נכון. בניגוד למה שקורה לחלק מהמבוגרים, הילדים לא ירתעו אלא יבינו ויספגו את זה בצורה ישירה.

כשההורים יקראו מספרי הקבלה וינסו להסביר את זה לילדיהם, הם יראו עד כמה שזה מועיל. לכן, כצעד ראשון, הייתי ממליץ להורים להתעניין יותר בקבלה, להיכנס לאתר האינטרנט שלנו (www.kab.co.il), לקרוא ולצפות בשיעורים בנושא. בחכמה הזאת טמון כוח אדיר. מרגע שאדם מתחיל לעסוק בה, הכוח הזה כבר פועל עליו ומשנה את חייו לטובה. לסיום, האם תוכל לסכם את החזון שלך במשפט אחד?

אנו צריכים להגיש לילדינו כרטיס כניסה לחיים, ובכך יכולה הקבלה לעזור לנו. כשילדינו יחיו את חייהם מתוך הבנה של התהליכים שעוברים עליהם, דברים רבים ישתנו. הם פשוט יפתחו לעצמם עולם חדש ויגדלו מתוך ביטחון ואהבה. אני בטוח שאם נתחיל בכך, אנחנו נצליח.

לתגובות ולשאלות:

aviram_s@kab.co.il

מוגש באדיבות "קבלה לעם"

www.kab.co.il

מדור שירה חדשה

בְּלִכְתָּךְ / רְנָה שְׁוֹרֵץ מוֹשְׁקוֹבִיץ

בְּשִׁמְמוֹנֵי הַלֵּכֶת
 אֶת הָאוֹר עִמָּךְ אֶסְפֶּת
 וְאֲנִי נוֹתֵרֶתִי בְּשָׁחוֹר

בְּשִׁמְמוֹנֵי עֵינֶיךָ הַפְּנִיתִי
 עִמָּקִי אוֹקֵינוֹס שְׁטָחֶת
 וּמִבִּטֵי תַעֲזָה בְּאֲדָמוֹת הַמִּישוֹר

בְּשִׁמְמוֹנֵי מִגְעֶיךָ הִסְרֶתִי
 וְדוֹם גוֹפֶךְ חֲשֻׁכֶת
 מְצִאֲתִי מִשְׁבֵי כְּפוֹר

בְּשִׁמְמוֹנֵי קוֹלְךָ נִטְלֶתִי
 לְשִׁפְתֶיךָ עֲרָגָתִי
 בֵּינֹת לִילָה לְיוֹם

אֶת לְבִי עֲרִטְלֶתִי
 בְּדִמְעוֹתַי רְחֻצָּתִי
 וְאֵט אֵט שָׁבָה רוֹחִי לְפָעוֹם

שְׁקֵט / יוֹבֵל אֲקוּוָה

כָּל תּוֹעֵלֶת שְׁבִי
 נִשְׁגָּבָה מִבִּינָתִי

אֲפִילוֹ פִי מָלֵא שִׁיחָה כִּיִּם
 לֹא אוֹכֵל לְהוֹדוֹת לְךָ אֶהוּבָה.

מִי בָּא אֵלַי?
 שְׁקֵט עִכְשִׁיו.
 שְׁקֵט דוֹפֵק עַל דְּלָתִי.

שְׁקֵט בְּדָמוֹת
 שְׁקֵט אֵיכוֹת,
 וְאֲנִי.

אמנית, משוררת ומורה
 admonit@gmail.com

הצחוק טוב לבריאות

חשבון הטלפון הביתי

חשבון הטלפון תפח לממדים מבהילים וראש המשפחה כינס את כולם לשיבת חירום.
 "אני משתמש אך ורק בטלפון של המשרד. אינני מטלפן כלל מהבית", אמר. "לפיכך, לא אני אחראי להוצאה הפזרנית הזאת".
 "אני ממעטת לדבר מן הטלפון הביתי", אמרה האם. "זה שבעבודה משמש אותי מצויין".
 "טלפון קווי, זה לא בשבילי" – העיר הבן. "אני מדבר רק בטלפון הסלולרי של העבודה".
 "אם כך, מה הבעיה?" – הגיבה העוזרת. "כל אחד משתמש בטלפון של העבודה..."

מודעות למוסף זה:

יובל אקוה

טלפון: 646-6204-772

**שרות מנויים ופירסום
 במעריב בארה"ב**

1-877-245-7594

איש הייטק בניו-יורק / יוסי ליאון

קולומביה

רצינו בכלל לסוע לוונצואלה (שזה לא ממש רחוק מקולומביה), לחופשה של עשרה ימים במחוזותיו של הרודן צ'אוס בכדי לראות טבע, לעשות ראפטינג ולנוח בחופים. הקונסוליה הוונצואלית חשבה אחרת ומכיוון שחברתי היקרה טיילה יותר מדי בעולם ולא נותרו לה דפים ריקים בדרכון בשביל הוויזה, באופן חגיגי הודיע לי פקיד שומה ענקי שוויזה לא תהיה, וכל זה יומיים לפני הטיסה. אז מה עכשיו? פשוט מבטלים הכל? מה פתאום. בשביל זה ביליתי בצבא כמה שנים, ושם לימדו אותי דבר שנקרא נוהל קרב מזורז - מכנסים את הקודקודים (אני וחברתי), מנתחים את השטח (אין ויזה ואין לאן לסוע), בודקים את יעדי התקיפה האפשריים (קולומביה, פנמה או מונט לברוקלין), מבררים דרכי הגעה אל היעד כולל מכשולים (כמו קנס לא מבוטל על שינוי היעד ברגע האחרון) וקובעים לוחות זמנים. אחרי תדריך לכוחות, חלוקת תפקידים ובדיקת ציוד (איפה שמתאימת הסנדלים שלי?) היינו ערוכים ומוכנים. דבר אחד חשוב לפני הנסיעה היה לעדכן את המשפחה לגבי היעד החדש ולהרגיע אותם

זמן. זהו אוטובוס ללא מושבים, חלונות ענקיים, די-ג'יי שמתקלט ליד הנהג וחבורת צעירים שרוקדת תוך כדי נסיעה במרכז האוטובוס תוך כדי שתיית רום כמובן. אחרי ההלם הראשוני, התחלנו לטייל ברחבי המדינה באמצעות כל כלי תחבורה אפשרי כגון טיסות פנימיות, משאיות, אופנוע-טקסי וסוסים. בין כל הנסיעות המתישות התפנינו גם ליהנות מהחופים הלבנים, שמורות הטבע, הערים העתיקות, הפירות האקזוטיים והחיות המרתקות בהן מגדלים צמחים, פירות וחיות מכל סוג שהוא. חיה אחת תפסה במיוחד את תשומת ליבי והיא העצלן.

זו חיה חמודה שדומה לקוף במקצת ונפוצה באזור דרום אמריקה. מה שמצחיק אצל העצלן זה שהוא נע בצורה כל כך איטית שלפעמים נראה כי אתה רואה סרט בהילוך איטי. כנראה שאין לו לאן למהר. חיות אחרות מעניינות כללו קרוקודילים, דגי ענק (שלושה עד ארבעה מטרים), לטאות ונחשים. הכיף הגדול היה שנתנו לנו להחזיק כמעט את כל החיות (כן, גם את הקרוקודיל) מה שהגביר כמובן את חווית המשתמש. הרגשתי כמו ילד קטן שלקחו אותי בפעם ראשונה לספארי ורוצה לגעת בכל החיות. חטיפות ופשע ברחובות לא ראיתי לשמחתי

אבל כן חוויתי אלימות מסוג אחר, היתושים הקולומביאנים. הם לא ממש התרגשו מהתכשירים השונים שמרחתי על עצמי ופשוט ניצלו כל דקה בשביל "ליצור מגע". אחרי ספארי מעל 50 עקיצות הבנתי שאין מה לעשות ואני צריך לחיות עם המציאות הכואבת (והמגדלת). סוף הטיול החזיר אותנו למציאות האמריקאית עם חיוך גדול על הפנים וסיבוכים אינסופיים לפני הנחיתה בקנדי, ניו יורק. ברוכים הבאים לארצות הברית. להתראות קולומביה.

תגובות אפשר לשלוח ל-
9yossi.leon@gmail.com

הקונסוליה הכללית בניו יורק מארחת את מיכל אמונה

כ-50 מעובדי הקונסוליה. הקונסול הכללי אריה מקל ציין בטקס, שאומץ ליבה ויכולתה האומנותית הגבוהה של מיכל מהווים השראה ומופת לכולנו. ב-10 ביוני תשתתף מיכל בקונצרט מיוחד שישא את שמה "קונצרט מיכל" וישתתפו בו סנטורים, בהם הילרי קלינטון, חברי קונגרס, חברי האסיפה הלאומית וראשי הערים. במהלך חודש שהייתה של מיכל בארה"ב, היא תחגוג בת מצווה ותערוך טיול מחוץ אל חוף.

הקונסוליה הכללית בניו יורק אירחה הבוקר (07 ביוני) את מיכל אמונה בת-12 מבאר שבע. מיכל הסובלת ממוחלת הסרטן שכתוצאה מכך איבדה את ראייתה נחשבת לפסנתרנית מחוננת ומחברת שירים וסיפורים. מיכל פתחה הבוקר את ביקורה בארה"ב בביקור בקונסוליה הישראלית בניו יורק. הקונסול הכללי, אריה מקל אירח את מיכל ואמה והגיש לה שי בשם הקונסוליה. לאחר מכן התקיים קונצרט שבו ניגנה מיכל באורגנית בפני

מיכל אמונה עם הקונסול הכללי בניו יורק מר אריה מקל, במהלך המפגש עם אנשי הקונסוליה.

משלחת של תושבי שדרות מבקרת בניו-יורק

משלחת של תושבי שדרות מבקרת השבוע בניו-יורק. המשלחת נפגשה עם מנהיגים יהודיים, התקשורת ועוד, והסבירו מכלי ראשון את המצב הקשה בעיר.

חברי המשלחת במשרדי ועידת הנשיאים עם מנכ"ל הוועדה מלקולם הונליין, יושבת ראש ועידת הנשיאים ג'ון ווקר (באמצע) והקונסול הכללי בניו-יורק אריה מקל (מימין).

סיפורים מהחיים

הפינה של אנטה / אנטה אנגלמן-זלצברג

יש אנשים טובים גם בניו-יורק?

אני זוכרת שלפני בואי לכאן, סיפרו לי סיפורים על אנשים קרי-רוח, לא-איכפתיים שכל מה שמעניין אותם זה כסף ואם יש בן-אדם שמתעלף ברחוב אף אחד לא ייגש אליו ועוד ועוד סיפורים, שבאמת נשארם בגדר סיפורים מבחינתי ולא מציאות.

אני רוצה לספר לכם על מספר מקרים שבהם נתקלתי באנשים יוצאי-דופן וטובי-לב כאן בניו-יורק. בדיעבד כשאני חושבת על זה, זה לא כל-כך טוב לספר את זה, כי זה מציג אותי בדמות של אדם חולמני שמאבד כל הזמן דברים, אבל מצד שני זאת האמת, ורק כך אני יכולה לספר לכם על החוויות שעברתי כאן. בזכות החולמנות שלי. כשהייתי קטנה תמיד חלמתי להיות אסטרונואטית על הירח, ובאמת באיזושהו מקום הגשמת את החלום הזה, אני אכן אסטרונואטית רק שלא על הירח.

במקרה אחד, למשל, לפני כשנתיים מיהרתי לתחנת-הרכבת. חזרתי מאוד

מאוחר מהעבודה וידעתי שהתדירות של הרכבות היא אחת לחצי-שעה, אז ברגע שראיתי את הרכבת מתקרבת רצתי מהר בלי לשים לב שהותרתי מאחריי שביל של דברים יקרי-ערך. רק כשחזרתי הביתה נוכחתי לדעת מה נפל לי מהתיק.

אני שמתי לב רק בחסרונו של הנייד שלי, שהיה חדש לחלוטין, מתנה מבן-זוגי. מכיוון שידעתי שזה יהיה חסר-טעם לחזור לרכבת באמצע הלילה לחפש את זה, ומישהו בוודאי כבר "לקח" את זה איתו הלכתי לישון. בערך ב-1 בלילה מצלצל הנייד של בן-זוגי. הפקיד שעובד (בדוכן של הכרטיסים והבירוים בסאבווי), מסביר לו שאישה אחת ניגשה אליו ואמרה שאישה אחרת (זאת אני) הפילה את זה. כשבן-זוגי שאל אותו מה היא מצאה. ענה לו הפקיד שהיא מצאה טלפון נייד, 50 דולר ומטרו קארד חודשי.

אני חושבת שבאותו רגע, גם אני וגם בן-זוגי היינו ממש מופתעים. זה תמיד נעים לגלות שיש אנשים טובים בכל מקום בעולם. בישראל, בניו-יורק ובאנטארטיקה. בדרך-כלל, הדבר הטבעי

לחשוב הוא שאם יפול שטר של 50 דולר, רוב האנשים יעשו "ערימה טורכית" עליו. גם המטרו קארד היה די חדש. שלא נדבר על הנייד.

אחרי השיחה הזאת לא רק שנמלאתי אושר לגבי כל הדברים שיחזרו אליי, אלא גם נמלאתי שמחה לדעת שיש עוד אנשים טובים והוגנים בעולם.

אתם בטח תגידו, OK, מקרה אחד, אז מה?

אז הנה המקרה השני. שוב בסאבווי. (אני מניחה שאחרי הכתבה הזאת יש קוראים שיתעניינו בוודאי לאיזה סאבווי אני הולכת בדיוק ומתי, כי זה מן הסתם משתלם עם כל הדברים שאני משאירה מאחריי).

זה קרה יום לפני שעמדתי לצאת לירח – הדבש שלנו לשבועיים. נכנסתי לאיזושהי חנות ורציתי לשלם בכרטיס האשראי שלי ולא הצלחתי למצוא אותו בשום מקום.

לחוצה מאוד, אני מתקשרת לבן-זוגי ומספרת לו בדאגה שאני לא מוצאת את כרטיס-האשראי. הוא מתקשר מהר לחברת האשראי שמודיעה לו שביטלו את כרטיס האשראי שלנו, מכיוון שמישהו התקשר לחברת-האשראי ודיווח להם שהוא מצא

את כרטיס האשראי הזה בסאבווי. אני הרגשתי כזאת הקלה כשמעתי את זה, ולא האמנתי למשמע-אוזניי.

אותו אדם יקר, היה יכול לעשות קניות מטורפות באותו כרטיס אשראי, כי עבר בינתיים יום שלם מאז שהוא דיווח, ומאז שאני הבחנתי שכרטיס האשראי נפל לי. לא רק שהוא לא השתמש בכרטיס-האשראי, אלא שהוא טרח להתקשר לחברת האשראי שלנו ולהודיע להם שהוא מצא אותו. היה לנו שוב מזל גדול מאוד. זה מעבר לכסף שיכולנו לאבד. יכולנו לאבד את כל השמחה שכרוכה ביציאה לנופש, לירח-הדבש המיוחד שלנו.

הלוואי והייתי יכולה לפגוש את אותם אנשים טובי-לב שעזרו לי. לצערי, אני לא יודעת מי הם ואני לא יכולה להודות להם אישית, אבל אני יכולה להודות להם בכתבה הזאת מכל הלב.

להם ולכל מי שזוכר לפעמים לעשות את הדברים הקטנים הנחמדים האלה לטובת האנושות, ולטובת עוד אנטות כמוני (שמאבדות המון דברים ויודעות שזה לא בסדר, אבל לא יכולות אחרת).

תרבות ואמנות

Annual Gala Event- JIC

עו"ד יובל אקוה

מייסדי הארגון - ג'ודי וגבין סמואלס, סטיב אייזנברג (התמונה באדיבות מיקל פינדלינג)

אודה על האמת. ענייני מומן ושיווק לא דרים בתחום המומחיות שלי. לשאלות בענייני כספים עדיף שלא תפנו אלי. NETWORKING, יצעקו לי אנשים. NETOWORKING, זה מה שהיה באירוע. קשירת קשרים ועוד קשרים. מרוב קשרים לא רואים את השרוך. יכול להיות שמארגני האירוע שמחים על כך שהביאו קרוב 450 איש שזה כ-150 יותר מאשר היו בשנה שעברה. תהרגו אותי אבל אני מעדיף את ארוחות ערב השבת של ג'ודי. בשבילי, זה הכי בית שיש.

לתגובות, אנא כתבו לכתובת האימייל: yuval@daya.biz

האירוע דברים נראו כזורמים מאליהם ולא כחלק מתכנית מסוימת. אולי בעצם הספונסאניות היא חלק מהמשחק. לעיתים דברים טובים קורים דווקא כשלא מתכננים אותם עד לפרט האחרון.

מארגני האירוע הם האנשים החמים ביותר בעיר. אני אומר את זה באחריות מוחלטת. אהבה של אמת. חסד של אמת. קצר המצע מלתאר את כמות מעשי החסד שעושה הארגון ובראשם הגב' ג'ודי סמואלס. ארגון ה-JIC - הוקם בסוף שנת 2000 ובתוך 6 שנים צמח ומונה כיום כ-6000 חברים. אתר האינטרנט www.jicny.org מראה על כניסות שבועיות של מאות אנשים שמחפשים מידע על עוד אירוע ועל עוד מפגש. למה זה קורה? כי הדברים הפשוטים מתבצעים. חום, נתינה ועוד נתינה. זו השפה של הארגון וזו הסיבה מדוע עשרות אנשים מגיעים מדי שבוע לאירועי ה-JIC.

שלמים של מכירות פומביות של תכשיטים ומוצרי יוקרה. ממש ז'ונגלר.

מה היה מטרת האירוע אתם שואלים? סוג של מגבית, גיוס כספים. אני הייתי בכמה אירועים של גיוס כספים וטרם ראיתי אחד שכזה. עם כל הסימפטיה שיש לארגון הזה, זה היה סוג של שעטנו. חצי בהיריון. לא יודע. בנאומים שנשא, לא שמעתי יותר מדי על מטרת האירוע או על האנשים אשר למענם הוקם הארגון וזה עוד אנדר סטייטמנט. הדברים אולי נאמרו אך לא נשמעו.

אבל האוכל. אוי אוי. מהשורה הראשונה. סושי, בשר מכל הסוגים, שתייה ומתוקים. אז זהו, שלצערם של מארגני האירוע יש גבול לכמה אפשר לאכול. לאחר שהקיבה נסגרת, אנשים מחפשים סיבה להישאר. חיפשו וחיפשו, ולא מצאו. שעה 21:00 בערב, כשעתיים לאחר תחילת האירוע, חצי מהאולם כבר ריק. זה נכון, קהל אירועי Fund Raising הוא קצת שונה ומבוגר יותר ולאחר שהתכנית הראשית נגמרה, אספו אלה את רגליהם ויצאו. לא סתם נדמה היה כי לקראת סוף

מאז הגיעי לעיר הגדולה, הספקתי להכיר מלפני ולפנים את רוב רובם של הארגונים היהודיים העובדים בעיר. כל אחד ופעילותו העצומה ראוי

לכתבה נפרדת.

מבלי לגרוע בחשיבותו של אף ארגון אחר, נראה כאילו ל-JIC יש נשמה יתרה. בלי הרבה מסכות, מסיבות ועוד חיות אחרות ארגון ה-JIC בנה עצמו בהדרגה ובמתינות, מפה לאוזן, מתקציב אפסי של ממש, לכדי בית של ממש להמון האנשים הפוקדים אותו מדי שבוע ושבוע.

זו הסיבה שהאירוע שהיה ביום שלישי היה די חריג בנוף הצנוע של ה-JIC. הוא שווק כיוקרתי במיוחד, וכך, אותם אלו שהם מושאי הארגון, ה"עמך", לא יכלו לעולם להרשות לעצמם להגיע לאירוע. המוזמנים נדרשו להיפרד מסכום כסף לא מבוטל (\$140) ולהגיע עם קוד לבוש מכובד. בכניסה לאולם הוצבו בקבוקי יין ושמפניה כיד המלך. מבחר האוכל שהוגש, מכל סגנון ומכל תרבות, לא היה מבייש שום מסעדת יוקרה בעיר. דוכנים

פינת הילדים

ראיון עם בן מן / חוה שינדר ולילה מלמוט

חוה ולילה: האם אתה מעדיף להיות מורה או מנהל?
בן: זאת שאלה קשה. אין לי תשובה. אני מתגעגע לעבודה של מורה, אבל אני אוהב את העבודה הזאת.

חוה ולילה: האם אתה חושב שכל חוקי בית-הספר צודקים?
בן: רובם. אני חושב שיש לנו חוקים הגיוניים.

חוה ולילה: האם אתה חושב שתלבושת-אחידה פר לבקש מהתלמידים?
בן: אני חושב שזה פר. זה דבר טוב לבית-ספר. בבתי-ספר אחרים, התלמידים יכולים ללבוש מה שהם רוצים. הם מתחרים זה בזה. אנחנו לא צריכים לדאוג לכך, אנחנו מתרכזים בלמידה. זה המסר שלנו.

חוה ולילה: כמה זמן אתה מתכוון לעבוד בשכטר מנהטן?
בן: אני לא יודע. אני מקווה שהרבה זמן.

חוה ולילה: האם יש לך משהו לספר לנו?
בן: לא. העברית שלכם מצוינת. כל הכבוד. שלום!

חוה ולילה: תודה! שלום!

בן: כשאני רואה שהתלמידים לומדים, מדברים, וכותבים.

חוה ולילה: מה אתה לא אוהב בעבודה שלך?
בן: יש לי הרבה לעשות, קשה למצוא זמן.

חוה ולילה: איזה דבר הכי קשה בעבודה שלך?
בן: אותו דבר.

חוה ולילה: איזה דבר הכי קל בעבודה שלך?
בן: ללמד את הילדים לשיר.

חוה ולילה: האם יש מתח בעבודה שלך?
בן: לפעמים יש לי הרבה לעשות ולא הרבה זמן. זה קצת מדאיג אותי.

חוה ולילה: האם יש משהו שאתה רוצה לשנות בעבודה שלך?
בן: עדיף לי אם היה לי משרד עם חלון.

חוה ולילה: למה רצית להיות מנהל?
בן: התחלתי כמורה ואהבתי להיות עם ילדים, אז התחלתי להיות מנהל.

חוה ולילה: כמה שנים אתה עובד בשכטר מנהטן?
בן: התחלתי ביולי. עברתי בסולומון שכטר בניו ג'רסי.

חוה ולילה: מה עושים בעבודה שלך? מה האחריות שלך?
בן: אני הראש של חטיבת הביניים. אני אחראי על כל הלימודים ועל תוכניות מיוחדות, אני מדבר עם המורים כדי לעזור להם לעבוד עם התלמידים. ואני מדבר עם המורים והורים.

חוה ולילה: מה אתה עושה במשך יום רגיל? הם יש לך מערכת-יום מסוימת, או האם כל יום שונה?
בן: כל בוקר ב 7:00 אני קורא את האימייל שלי ואני גם מתפלל עם הכיתות. יש לי ישיבות כל שבוע עם המורים. פעם בשבוע יש לי ישיבה עם אליסה, גרי, וד"ר. לורף.

חוה ולילה: עם מי אתה עובד? (עם איזה מנהלים או מורים?)
בן: אני עובד עם שירה, אליסה, גרי, סטיב, וכל המורים בחטיבת הביניים. גם עם כל המורים לעברית וגם עם התלמידים.

חוה ולילה: מה הכי אהוב עליך בעבודה שלך?
בן: אני רוצה תמיד/כתבו ביחד: לאה סמית ואמה גולדברג
כתה ז' ביה"ס "השל" ניו יורק

אני רוצה תמיד/עידו שפירא כתה ז' ביה"ס "השל" ניו יורק

אני רוצה תמיד ידיים כדי...
לנגן בכלי מוסיקה שונים,
לשחק עם חברים,
להרגיש את השלג הנמס.

אני רוצה תמיד רגלים כדי...
ללכת לטיולים אקזוטיים,
לשחק במשחקי כדור שונים,
לשיות בים הפתוח.

אני רוצה תמיד פה כדי...
לאכול סוגי שוקולד שונים,
לאכול פאלפל מכל מיני דוכנים ברחוב,
לאכול את האוכל המדהים והטעים של סבתי.

אני רוצה את גופי, כדי...
לגלוש על גלים גבוהים בים,
לטפס על הרים מאתגרים,
ולחיות העולם המהים הזה!

אני רוצה תמיד/כתבו ביחד: לאה סמית ואמה גולדברג כתה ז' ביה"ס "השל" ניו יורק

אני רוצה תמיד לשון כדי לטעום...
את הענבים העסיסיים והמתוקים,
את השוקולד הנמס, החם והטעים,
את המים הטהורים.

אני רוצה תמיד ידיים כדי לכתוב...
ספורים ארוכים וקצרים,
שירים עצובים ושמחים,
כרטיסי ברכה לחגים.

אני רוצה תמיד עינים כדי לראות ולעזור...
לאנשים שצריכים עזרה,
לאשה חולה שצריכה טפול,
לילדה שצריכה עודד אחרי שילדים העליבו אותה.

אני רוצה תמיד מוח כדי לחשוב...
על החלומות שלי בעבר, הווה ועתיד.
על המחשבות שלי, שאני לא יכולה לספר,
ועל התקוות שלי שאולי יקרו בעתיד.